

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 lipca 2021 r.

W pozwie z dnia 27 września 2019 r. powód (...) S.A. w B. domagał się zasądzenia od pozwanego S. M. kwoty 13.163,48 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6 lutego 2021 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany poprzez podpisanie weksla w dniu 24 czerwca 2019 roku, zobowiązał się do zapłaty do dnia 5 lutego 2021 r. kwoty objętej pozwem, czego jednak nie uczynił. Podstawą wypełnienia weksla była umowa pożyczki z dnia 24 czerwca 2019 r. nr (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składa się suma pozostałych do zapłaty rat oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 1² k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. (k. 1)

W dniu 26 marca 2021 r. Referendarz tut. Sądu wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający żądanie pozwu. (k. 30)

Pozwany w sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut abuzywności postanowień umownych w zakresie prowizji jako rażąco wygórowanej oraz usługi (...). Pozwany zakwestionował skuteczność wypowiedzenia umowy z uwagi na brak zaległości w spłacie pożyczki z dacie rzekomego wypowiedzenia, gdyż po odliczeniu rażąco wygórowanych poza odsetkowych kosztów pożyczki poznany nie pozostawał w opóźnieniu z zapłacie rat pożyczki, pozwanemu nie doręczono wypowiedzenia umowy pożyczki. (k. 34-41)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 czerwca 2019 r. pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 9.000 zł (określoną w umowie jako „całkowita kwota pożyczki”), oprocentowaną według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,84 % w skali roku (pkt 1.1 części C1 umowy), płatnej w 36. miesięcznych ratach po 580 zł każda, ostatnia płatna do dnia 4 lipca 2022 r. Stosownie do umowy, całkowita kwota do zapłaty wynosiła 20.880 zł, w tym całkowity koszt pożyczki w wysokości 11.880 zł (pkt 1.5). Na koszty pożyczki składały się: opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł (pkt 1.4 lit. a), prowizja w wysokości 7.771 zł (pkt 1.4 lit. b) oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) w wysokości 1.100 zł (pkt 1.4 lit. c). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania została ustalona na poziomie 90,02 % (pkt 1.5 lit. b).

W przypadku braku spłaty rat lub ich części w ustalonym terminie, pozostała kwota była traktowana jak zadłużenie przeterminowane z oprocentowaniem równym stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie (pkt 4.1). Pożyczkobiorca miał prawo odstąpić od umowy bez podawania przyczyny, poprzez złożenie w terminie 14 dni od dnia podpisania umowy oświadczenia o odstąpieniu od umowy (pkt 7.1 i nast.). Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z uwagi na niewywiązanie się przez klienta z jej postanowień. Zgodnie z treścią pkt 8 umowy, strona powodowa mogła ją wypowiedzieć, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania, z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Zabezpieczenie pożyczki stanowił wystawiony przez pozwanego weksel in blanco (pkt 8.2) wraz z deklaracją wekslową na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu udzielonej pożyczki. Pozwany upoważnił stronę powodowa m.in. do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wynikającemu z umowy pożyczki.

Stosownie do treści obu umów w ramach usługi (...), pozwanemu przysługiwało bezpłatne odroczenie maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności rat albo bezpłatne obniżenie o 50 % maksymalnie czterech kolejnych rat. Odroczone lub obniżone raty miały być spłacane w tzn. Dodatkowym Okresie Kredytowania.

okoliczności bezsporne, a nadto: umowa pożyczki wraz załącznikami - k. 19-26; harmonogram spłat – k. 27; deklaracja wekslowa – k. 4, 28, weksel – k. 2

Pozwany dokonywał wpłat tytułem zawartej umowy pożyczki. Część wpłat została dokonana w opóźnieniu. Pismem z dnia 6 stycznia 2021 r. powód wypowiedział umowę pożyczki, wskazując, iż weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową na kwotę 13.163,48 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z wezwaniem do zapłaty z wyciągiem z książki nadawczej i wydrukiem śledzenia przesyłki – k. 3

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na przedłożonych przez strony dokumentach prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości.

Na podstawie umowy pożyczki i załączników do przedmiotowej umowy Sąd ustalił, że strony łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 24 czerwca 2019 r., a także wysokość i składniki zobowiązania z tego tytułu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Roszczenie dochodzone pozwem powód wywodził z uzupełnionego weksla solo, który pozwany wystawił jako weksel gwarancyjny i opatrzył własnoręcznym podpisem. Zobowiązanie wekslowe charakteryzuje się samodzielnością i abstrakcyjnością. Posiadaczowi weksla - remitentowi przysługuje przeciwko wystawcy weksla, w niniejszej sprawie - pozwanemu, zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak też z weksla. Zaspokojenie wierzycielności wierzyciel może uzyskać w zależności od wyboru roszczenia. Ze względu na związek ze stosunkiem podstawowym, wystawca weksla może podnieść zarzuty oparte na tym stosunku i na ich podstawie podważać istnienie oraz rozmiar zobowiązania wekslowego. W takim przypadku, choć zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, to w stosunku pomiędzy wystawcą a remitentem (jak w niniejszej sprawie), samodzielność tego zobowiązania ulega osłabieniu z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę, bez ograniczeń, zarzutów ze stosunku podstawowego. Spór w sprawie przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, konkretnej umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2008 r., sygn. IV CSK 65/08, Lex nr 453032).

Zgodnie z art. 720 § 1 i 2 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku. Biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Fakt zawarcia wskazanej umowy pożyczki nr (...) oraz jej treść był bezsporny. Także bezsporny pomiędzy stronami był fakt dokonywania przez pozwanego spłat tytułem zawartej umowy pożyczki. Zawarta przez strony umowa podlegała uregulowaniom ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (zwanej dalej: u.k.k.), której to art. 29 ust 3 przewiduje, że umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Wedle zaś art. 30 ust. 1 u.k.k. umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać m.in. informację o całkowitej kwocie kredytu, o stopie oprocentowania kredytu i warunkach stosowania tej stopy, oraz o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową.

W obowiązującym systemie prawnym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się jego właściwości (naturze), ustawie ani zasadom współżycia społecznego (to tzw. zasada swobody umów). Klauzule niedozwolone, na jakie powoływała się powódka, należą do najważniejszych ograniczeń tej zasady. Na gruncie art. 385¹ § 1 k.c., aby można było uznać klauzulę za abuzywną muszą zostać spełnione łącznie cztery przesłanki: umowa musi być zawarta z konsumentem, postanowienia tej umowy nie zostały uzgodnione z konsumentem w sposób indywidualny, a ponadto kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z

dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (co jednak nie dotyczy głównych świadczeń stron, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny).

Częściowo zasadny uznał Sąd zarzut odnoszący się do sformułowań umowy, z czym pozwany wiązał zarzut zastosowania niedozwolonych postanowień umownych.

Za nieuczciwe i sprzeczne z akceptowanymi standardami w obrocie konsumenckim Sąd uznał zastrzeżenie po stronie pożyczkodawcy opłaty za tzw. (...). W ocenie Sądu pozwany jako pożyczkobiorca, z góry uiszczał nieadekwatnie wysoką opłatę (w rozpoznawanej sprawie - o równowartości bliskiej dwóm ratom) za ewentualne świadczenia przyszłe, z których nie musiał w ogóle skorzystać. Ostatecznie zresztą nie skorzystał. W przekonaniu Sądu korzyści z tego rodzaju zastrzeżenia mogłyby być uznane za adekwatne, gdyby uwzględnianie były automatycznie przez pożyczkodawcę w razie zaistnienia warunków ku temu (tj. faktycznego skorzystania przez pożyczkobiorcę z bezpłatnego odroczenia lub obniżenia rat). Pozwany twierdził, że zastrzeżenie to miało charakter obligatoryjny.

Nie znalazł Sąd podstaw do kwestionowania innych postanowień umowy. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia należności ubocznych, ale również wprost, na drugiej stronie umowy pożyczki z dnia 24 czerwca 2019 r. - w części C1 - wypunktował dane dotyczące pożyczki (k. 20). W pkt. 1.4 precyzyjnie określił wszelkie koszty kredytu. W umowie pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 20.880 zł tytułem całkowitej zapłaty, która określona została w części B. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z zasady swobody umów. W granicach bezwzględnie obowiązujących przepisów i zasad współżycia społecznego (art. 58 k.c.), przepisy art. 353¹ k.c. i 65 § 1 k.c. pozwalają na swobodne kształtowanie stosunku umownego. Pobieranie opłat przygotowawczych i prowizji w związku z udzieleniem pożyczki dopuszcza ustawa o kredycie konsumenckim. Przesłanką uznania postanowień umowy za niedozwolone nie jest jedynie stwierdzenie, że warunki umowy są dla strony niekorzystne, choćby był to konsument. Ponadto nie budzi również wątpliwości, iż powód jako przedsiębiorca trudniący się udzielaniem pożyczek gotówkowych jest nastawiony przede wszystkim na zysk. Zastrzeżenie w umowie opłaty przygotowawczej i prowizji stanowi więc rekompensatę kosztów poniesionych przez pożyczkodawcę w związku z przygotowaniem umowy, obsługą klienta na etapie zawierania umowy i także później ma rekompensować wyższe, niż to jest w przypadku banków, ryzyko związane z udzieleniem kapitału i obrotem gotówką. Pożyczkodawca niewątpliwie przygotował propozycję umowy, ocenił zdolność kredytową pozwanej. Co do zasady pobieranie dodatkowych opłat jest dozwolone, nawet jeżeli umowa przewiduje możliwość pobierania odsetek. Poprzez swoje niestawiennictwo pozwany zrezygnował z naświetlenia okoliczności towarzyszących zawarciu umowy tymczasem kontrola postanowień wzorca w postępowaniu sądowym nie ma charakteru abstrakcyjnego.

Zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia umowy okazał się niezasadny. Zarzut został sformułowany w sposób ogólnikowy bez wskazania sposobu wyliczenia poszczególnych kwot, które by pozwoliły przyjąć, iż na dzień wypowiedzenia pozwany nie pozostawał w zwłoce. Pozwany nie wykazał także, w jakiej kwotach, kiedy były dokonywane poszczególne wpłaty. Ponadto, jak to zostało wskazane wyżej, w ocenie Sądu, postanowienia umowy w zakresie ustalonej opłaty prowizyjnej nie zostały uznane za niedozwolone postanowienia umowne. W ocenie Sądu, niczym nieoparte było twierdzenie pozwanego aby miał nie otrzymać wypowiedzenia umowy. Pismo zostało skierowane na adres zamieszkania pozwanego, tożsamy z adresem wskazanym w pozwie, na który skutecznie został doręczony pozwanemu nakaz zapłaty wraz załącznikami, co przekonuje o tym, że był on aktualny i prawidłowy. Pozwany nie zaproponował przeciwnej inicjatywy dowodowej. Jednocześnie zachodzi sprzeczność w zakresie uzasadnienia podniesionego zarzutu, bowiem z jednej strony pełnomocnik pozwanego wskazał, iż wypowiedzenie jest nieskuteczne, gdyż brak było zaległości w spłacie pożyczki w dacie wypowiedzenia, co sugeruje, iż wypowiedzenie było doręczone pozwanemu, a z drugiej strony zakwestionował doręczenie pozwanemu wypowiedzenia umowy pożyczki. Ponadto ze śledzenia przesyłki o nr (...) zawierającej wypowiedzenie umowy wynika, iż pozwanemu przedmiotowe wypowiedzenie zostało doręczone w dniu 11.01.2021 roku.

Przy uwzględnieniu, że żądanie powoda zostało zmodyfikowane, ostatecznie, przy uwzględnieniu powyższego, Sąd uznał za zasadne żądanie zasądzenia kwoty 12.063,48 zł jt. żądanej przez powoda kwoty pomniejszonej o naliczoną

opłatę z tytułu (...). W pozostałym zakresie żądanie jako nieuzasadnione Sąd oddalił, w związku z czym orzekł jak w pkt II wyroku. O odsetkach od zasądzonej należności Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., mając na uwadze treść zmodyfikowanego żądania.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód poniósł koszty w wysokości 4.367 zł, na które złożyło się na nie: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (zgodnie ze stawką z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokata), opłata od pozwu - 750 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa -17 zł. Pozwany poniósł koszty w wysokości 3.617 zł, na które złożyło się na nie: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (zgodnie ze stawką z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokata) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa -17 zł.

Powód wygrał sprawę w 91,6 %, stąd należy się zwrot kosztów w kwocie 4000,12 zł, jednocześnie pozwany wygrał sprawę w 8,4 % tj 303,94 zł. Różnica w poniesionych kosztach wynosi 3696,18 zł i taką kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować , projekt uzasadnienia sporządzony przez asystenta
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. kal. 14 dni .

N., dnia 29 lipca 2021 r. Sędzia Agnieszka Poręba